



נוכלכה בין הסדינים



הכינו את הממחטות (צפון, תל-אביב, צרפת) — זהו אחד מ- אותם סרטים המעדיפים להציג את צרפת כפי שאחרים היו רוצים לראותה, מין ממלכה של אנשים שעיסוקם העיקרי הוא בין הסדינים, משהו קצת דיקדנטי וקצת נועז וטיפה סוטה, עם סממני תרבות ברוי רים שיעידו כי אכן וולטר עבר שם פעם.

מעשה בשני גברים שאינם מצליחים להוציא אשה מן האדישות המינית שלה ולהכניסה להריון. הראשון הוא בעלה, והוא אוהב אותה כל-כך עד שהוא מוכן להכניס למיטתה את השני, על-אף זרותו, רק כדי לגרום לה נחת. בשעה השלישית, האשה, הבעל והמאהב, עובדים כמדי ריכים בקייטנת נוער, מכניסה האשה למיטתה נער בן 12, כדי לנחם אותו על התנכלות חבריו. בסופו של דבר, הוא זה המנחם אותה על החידלון של שותפיה, והופך לאהבתה הגדולה.

קארול לור וקטין: מוזרות דרכי האהבה

אלא שהפעם לא יכולים שני הגברים להפתיע. התברגותם והתמסדותם נוטלות מהם את העוקץ שהיה בסרט הקודם, וקארול לור הקנדית, המשלימה את השלישייה, נאה מאד, בעיקר ללא בגדים, אבל אינה מתבקשת לעשות הרבה, פרט להבעה העייפה של אשה בלתי-מסופקת. לאורך כל הסרט ניצב הבמאי מן הצד, אדיש למדי לדמויות וקורץ לקהל: "תיראו איזה מגוחכים". נראה שהוא צודק.

אם זה נשמע מופרך מיסודו וקשה לעיכול, זה לא מייקר. רה. הסיפור צריך להיות מעין פארסה אבסורדית על הדרי- כים המוזרות והשונוות של אהבת-האמת שאין להגיון מה לחפש בהם. השלישייה שבמוקד הסרט נראית, לא מעט, כנלגול חדש של שלישיית הפרנחחים של אותו הבמאי, ברי- טראן בליאה, הן משום ששני השחקנים הראשיים (ג'ראר דפארדייה ופאטריק דיוור) זהים, והן משום שבשני המקרים דובר בכישלונם של גברים לספק אשה קטנה וחלשה.



לאן נעלמה אגתה כריסטי



אגתה (פאר, תל-אביב, אנג' ליה) — בביגורפיה של אגתה כריסטי יש חור — 11 יום בהם אין איש יודע מה עשתה הסופרת. הסרט ממלא את החסר בעלילה דמיונית, לפיה יצאה הגברת לחסל חשבונות עם מזכירת בעלה שעמדה לחטוף אותו ממנה, ועוברת הרפת' קאה ברוח הספרים שכתבה בעצמה.

הסרט נראה מפתה בהחלט: דאסטין הופמן וואנסה רדגרייב הם בעלי מוניטין אצל המבקרים והקופה גם יחד, מייקל אפסט הוא במאי בריטי צעיר ומבטיח, ויטוריו סטורארו הוא אצלם מהולל (הטאנו האחרון בפריז, 1900). אבל מה לעשות, הגברת כריסטי, גם לפי האוטוביוגר' פיה שכתבה, היתה הרבה פחות מרתקת, אישית, מן הספ' רים שלה. מאמציה של וואנסה רדגרייב לעשות רושם אחר כל-כך נראים לעין, שאינם מועילים. מולת, דסטין הופ' מן נמוך-הקומה, מצץ מעלה מעלה אל עיניה הנוטפות רחמים עצמיים, ומנסה נואשות לגלם דמות שחצנית ובי- טוחה בעצמה, המנוגדת לתדמית שיצר לעצמו עד היום. העובדה ששני השחקנים צריכים להיאבק עם דמויותיהם, ומידותיהם הפיזיות אינן מתואמות במיוחד, אינה מוסיפה כמובן לאמינות העניין.

הקסם הדהוי במקצת של הארוגייט, עיירת-הנופש ה- בריטית, בה מתנהל כמעט כל הסרט, משמשת רקע לטי- פור, שבו אמנם נרמזות אפשרות של התקשרות רגשית בין שני הגיבורים הראשיים אבל העיקר הוא מעשה נקמה,

רדגרייב והופמן: רחמים עצמיים

שכוונותיו מתבררות רק לקראת אמצע הסרט, ופרשת ניי- שואין שעלו על שרטון, הממלאים בסגנון מולדרמתי מאד את המחצית הראשונה שלו.

מאחר שאף אחד מן המרכיבים הללו — דרמה, מתח ואהבה — אינם מפותחים עד הסוף, עושים הכל מאמצים לכפר במשחק, בנימוי, בתפאורה ובתלבושות. הצופה אינו יכול שלא להבחין במאמצים הרבים, ובמקום לעקוב אחרי מה שקורה בחצה הוא עוקב אחריו דרך עשייתה.



להתגעגע אל הביטלס



מועדון הלבבות השבורים של סרג'נט פפר (לימור, תל- אביב, ארצות-הברית) — לזכות הביטלס צריך לזקוף את העובדה ששנות הששים התקשטו במצעיי-פזמונים מקוריים ומעניינים ביותר, שונים לחלוטין מקצבי מנות התפירה ותמלילי האינולת השוכנים שם לרוב. אלא שהביטלס שייכים היום כבר לעבר, מכוונות התפירה המנגמות שבו לאופנה, והסרט הזה, שמציג את פזמוני שנות הששים, כפי שהם נשמעים באוזני שנות השב- עים, יכול להמחיש היטב את ההבדל.

הסיפור המפוקפק, במידה והוא קיים, בנוי מסביב לתקליט המפורסם הנושא אותו השם: מעשיה בכפר מארי, שר, שבו שכנה לחקת הקצב של סרג'נט פפר, שהתדרדר לכלבים כשפפר נחטף אל המצעדים. הרשעים עם המחש' בים שלהם, מנסים להשתלט על המקום חסר-ההגנה, לה- ציף אותו בדוכני-המבורגר ובכל מיני מידות מגוונות אחרות, ורק אחרי קרבות קשים, חוזר האושר לשכון במקום.

הבימוי של מייקל שולץ (הכל קורה ב-car wash) נראה כמו זיווג מוחמץ בין קן ראסל לוואלט דיסני. הסיפור, התפאורה, הטיפוסים והראיונות עשויים פלסטיק ועטופים צילופן, שצריך להסתיר עלידי צבעים רבים, את המלא- כותיות שמאחוריהם.

פיטר פרמפטון והבייג'יס — פלסטיק

אשר למוסיקה, רובה נשמעת כאילו הועבר המקור של הביטלס דרך מחשב חולה-דיסקו. הבייג'יס, שעומדים ב- מרכז הסרט, משתמשים בהרחבה בפאלצט הגבוה והצרמני שלהם, אפקט המוציא מן הכלים כאשר הוא הופך לשיטה. לחובבי הביטלס זה יצרוב בלב.

הסרט שלא כיסה את הוצאותיו בהפצה רגילה ויכול היה לאזן עצמו, ולו במקצת, מן המכירה, ממתין בסבלנות, רואה את ערך הלידה יורד ומיחל לישועה.

מעולם עוד לא זכה סרט לעידוד וחמיכה ועזרה רבה כל-כך, כפי שתזכה הגירסה החדשה של במערב אין כל חדש, אשר תוסרט בקרוב בצ'כיה. הרומן ה- מפורסם של אריך מריה רמארק, על מל- חמת-העולם-הראשונה, מתרחש בתוך עיי- רה חרבה, והכנת תפאורות מתאימות עלולה לעלות הון. אלא ששלטונות צ'כיה הציעו למפיקים עיירה שלמה, אותה יוכ' לו להרוס מן היסוד, ועוד כמה יחידות של הצבא הצ'כי שתופענה כניצבים ב- סצינות הקרב ותסייענה במלאכת-ההרס. אין זה רק משום שבצ'כיה זקוקים למטבע זר ומנסים למשוך הפקות זרות. החסבר פשוט יותר. מתחת לכפר נתגלו מרבציי פחם גדולים, והיום, כאשר כל דלק הוא יקר-המציאות, הוחלט שלא להחמיץ את המציאה. הממשלה בנתה עיירה אחרת, בקרבת-מקום, העבירה לשם את כל ה- תושבים, ועכשיו היא תצפה בהנאה כיצד מישוה אחר מבצע את מלאכת ההריסה לפני הקמת המיכרה, ואפילו משלם ב- ביל התענוג. אולי זהו פתרון הולם לכמה משכונות-העוני בישראל?

אפרופו עזרה להפקות זרות: הפקת מצדה פתרה את בעיית טכס-ההשבעה על המצדה בעזרת יחידת מישמר-הגבול, ולא תזדקק לחיילי צה"ל כשחקנים. דבר הנוגד, לדברי דובר-צה"ל, את פקודות ה- צבא המפורשות, ומעמיד את צה"ל חשוף לביקורת כשהמסר הקולנועי אינו תואם את העין הציבורית. ההפקה ניכנסה להי- לוך גבוה לאחר שרק השבוע נחתם סר- פית החווה בין יוניברסל לארנון מילצ'ן, והמפיק דיק ("ריצ'רד") אירבינג, חזר לעבודה מלאה אחרי הפסקה מאונס ב- עקבות מותה הפתאומי של אחיו ג'יל. ג'יל שהיה בן 54 בלבד, היה במאי תי- אטרון ומפיק, הן בתיאטרון והן בקולנוע, וכיהן במועצת-המנהלים של הליגינקולן נוסטר לפני שהצטרף כמפיק ובמאי לאול- פני יוניברסל. הניח אחריו אשה ושלשה ילדים, מהם הבכור הוא מפיק-במאי והבת הצעירה שחקנית קולנוע. דיק אירבינג יביים גם את יחידת המיטנה, עורכנגד הבמאי בוריס סאנאל. המפיק בפועל ב- ישראל הוא ישראל רינגל, ואת שירותי ההפקה מספק רוני יעקב, מול ג'ורג' אק- שטיין ובוב סטון מצד יוניברסל.

יקי יושע כבר שוקד על הפקה חד- שה, בשיתוף עם קנדה, ובינתיים, סוס-עץ שלו ממשיך לדהור: הסרט יוצג בפסטי- בל וינה ובפסטיבל סלונגייקי.

סרטו הקצר של שאול דישי, איש לבן איש שחור, הוזמן להשתתף בפס- טיבל מונטריאול הנערך בין ה-30 באר- גוסט ל-9 בספטמבר במיסגרת הנקראת: מחווה לקולנוע. אתמול היום ומחר, שאול דישי הוא בן 25, בוגר אוניברסיטת תל-אביב בקולנוע. זהו סרטו המקצועי הראשון וכיום הוא עובד כעוזר-במאי עם דן וולמן במחשקי סחובאים, המוסרט בירושלים.

תדריך חובה לראות:

תל-אביב — צייד הצבאים, מרט מרט, החתונה, המשימה: מוני- רייקר, ימים ברוקיע, ירושלים — מונרייקר, צייד הצב- אים, רוקמת התחרה, רציחות קטנות של אישפי מטבח גדולים. חיפה — צייד הצבאים, המשימה: מונרייקר.

תל-אביב

*** מרט מרט (אורלי, ארצות- הברית) — מחווה מלא הומור וחיבה לסרטי שנות-השלושים, בעיקר למילר דרמות על איגרוף וסרטים מוסיקליים. במאי: סטנלי דונן.

ירושלים

*** רוקמת התחרה (סמדר, צרפת) — רומן בלתי-אפשרי בין ספרית קטנה לסטודנט למדעי-הרוח, שהפער ה- חברתי והריגשי ביניהם אינו ניתן לגי- שור. סרט רגיש, מפקח ויפה, עם איובל הופר בתפקיד הראשי. במאי: קלוד גור- טה.